

ΑΦΡΩ,

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Ἄφρῳ μου... Ἄφρῳ σὲ λέγανε
 κ' εἴσουν ἡ κόρη ἐνὸς ψαρά
 κι ἄφρὸς δὲν εἴσουν—τί εἴσουνα ;
 ἡ χάρη ἐσὺ εἴσουν κ' ἡ χαρὰ
 στὸ πέλαο καὶ στὴν ἀμμουδιά
 —καὶ στὴν καρδιά μου,
 τὸνειρὸ τοῦ ἔρωτά μου.
 Τὰ μάτιά σου εἶχαν τὰ γλαρὰ
 τῆς θάλασσας τὸ βάθος
 στὸ χρῶμα καὶ στὴ σκοτεινιά·
 καὶ πὺδ βαθιὰ ἔκρυβαν τὸ πάθος
 τοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ δέ μετριέται
 μετράει ζωές, μετράει κ' αἰῶνες·
 τὰ σύνορα μετράει τῆς γῆς
 καὶ πίνει τὸ αἷμα τῆς αὐγῆς
 τὸ τριγυανταφυλένιο, τὸ χρυσὸ
 τὸ γαῖμα πίνει τοῦ μεσημεριοῦ,
 κι ἀπ' τᾶλλικο τὸ δειλινὸ
 ρουφάει σταγό-σταγόνα
 τὸ αἷμα ρουφάει κι ὄλο διψάει
 καὶ δὲ χορταίνει στὸν αἰῶνα·
 τέτιο ἔκρυβαν τὰ μάτια σου ἓνα πάθος
 ἀγάπης—καὶ δὲ φταίω ἐγὼ
 ποὺ τώρα ἐδῶ τὸ μολογῶ :
 στὰ μάτια σου εἶν' τὸ λάθος,
 Ἄφρῳ μου... Ἄφρῳ σὲ λέγανε
 στὸ πέλαο καὶ στὴν ἀμμουδιά
 κι Ἄφρῳ σὲ βάπτισε ἡ καρδιά
 τί εἴσουν ἄφρὸς τῆς καὶ καημός τῆς
 κ' εἴσουν ἐσὺ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τὸ δικό τῆς πάθος·
 Ἄφρὸς ! καὶ σὰν ἐξόμπλεκες
 τὰ δίχτυα τοῦ πατέρα σου ψαρά

στὸν ἥλιο, στὴν ἀκρογιαλιά,
 βαρίδι ἔλεα νᾶμουνα
 γιὰ νὰ βαραίνω μιὰ σταλιά
 μὲς στὴν ἀφραγκαλιά,
 μὲς στὴν ἀφραγκαλιά σου
 καθὼς ἐπάνω ἐξόμπλεκες
 τὰ δίχτυα τὰ σγουρά.
 Καημός! καὶ σὰν ἐξόμπλεκες
 τὰ φουρτουνομαλλιά,
 τὰ φουρτουνομαλλιά σου,
 στολόγιομο ἀπλωτὸ φεγγάρι
 γιὰ νὰ πληθαίνουν σὰν αὐτό,
 μιὰ ἀχτίδα ἔλεα νᾶμουνα
 καὶ νὰ εἶχα τέτια χάρη
 στὰ δάχτυλά σου νὰ πλεχτῶ,
 καθὼς ἐξόμπλεκαν ἀχνὰ
 τῆς κεφαλῆς σου τὸ λογάρι.
 Ἐφρώ μου... Ἐφρώ σὲ λέγανε
 καὶ, πέρα ὡς πέρα στὸ γιαλό,
 ἄλλο δὲν εἶτανε καλὸ
 σὰν τῶνομα, σὰν τὴ φωνή σου,
 σὰν καὶ τὸ γέλιο σου τὸ ἀπλό,
 ποὺ εἶταν τραγούδι παραδείσου
 κι ἀκούγονταν στὴν τρικυμιὰ
 καὶ γίνονταν γαλήνη
 καὶ στὴ γαλήνη ἀκούγονταν
 σάμπως νὰ γέλαε κείνη.
 Ἐφρώ μου... Ἐφρώ σὲ λέγανε
 κ' εἴσουν ἢ κόρη ἐνὸς ψαρᾶ
 κι ἀφρὸς δὲν εἴσουν—τί εἴσουν;
 ἢ χάρη ἐσὺ εἴσουν κ' ἢ χαρὰ
 στὸ πέλαο καὶ στὴν ἀμμουδιά
 καὶ, στὴν καρδιά μου,
 ὁ ἀφρὸς ἐσὺ εἴσουν τοῦ ἔρωτά μου.

ΝΑ ΕΙΣΟΥΝ ΑΦΡΟΣ...

Νά εισουν αφρός, νά εισουν άχνός,
νά εισουν μιὰ δροσατμίδα,
νά μὴν εἶχες κορμάκι σου
μηδ' ὅσην ἔχω ἐλπίδα
νά τ'άγκαλιάσω μιὰ φορὰ
μὲ τρόμο μὴν τὸ λυῶσω
τ'άνάερο τὸ κορμάκι σου
σὲ ἀφρό, σὲ ἄχνό, σὲ δρόσο...

Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΘΛΙΨΗ

Ψυχή, ποὺ πῆρες σύντροφο τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη,
πὼς λαχταρᾷς τὸ θλιβερὸ τοῦ χινοπώρου δεῖλι,
τὴν ὥρα, ποὺ τὸ κλάμα τῆς ἀργῆ ἢ βροχῆ θὰ στείλῃ
καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ πρόσωπο νέφη θὰ τῷχουν κρύψει !

Ὅ,τι μὲ τὸ παράπονο καὶ μὲ τὴ λύπη μοιάζει
τὸ ἀναζητᾷς νὰ τὸ χαρῆς σὰν ἀκριβὴ χαρὰ σου
τοῦ γκιώνη ὁ θρῆνος, τὸ ἀλαφρὸ μουρμούρισμα τοῦ δάσου
θαρρεῖς, πὼς εἶναι μίλημα κρυφὸ, ποὺ σοῦ ταιριάζει.

Τὴ θλιβερὴ ποθεῖς φωνή, ποὺ σιγολέει τὸ κῦμα
στὴν ἀμμουδιά, τῶν καλαμιῶν τῆς λίμνης τὸ τραγούδι,
τὸ στέναγμα, ποὺ ὅταν κοπῇ θ' ἀφίσῃ τὸ λουλούδι,
τὸ δάκρυ, ποὺ κυλάει πικρὸ σ' ἀγαπημένο μνημα.

Ψυχή, ποὺ κάθε θλιβερὸ καὶ πονεμένο σμίγεις
κι ὅλο θαρρεῖς, πὼς σοῦ μιλεῖ βαθιά ἡ ψυχὴ τῆς πλάσης,
πὼς λαχταρᾷς τὸ ἀνθρώπινο τὸ δάκρυ ὅλο νὰ μάσης
κι ἀπ' τὴ ζωὴ σὰν θλιβερὸ παράπονο νὰ φύγῃς !

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ